

Joyce Ajlouny over haar bezoek aan Ramallah

Bron: AFSC website

Joyce Ajlouny Directeur van AFSC (en afkomstig uit Ramallah, zij was o.a. directeur van Friends School Ramallah). Zij vertelt over wat zij zag toen zij de vorige maand in Palestina was. We hebben drie AFSC-personeelsleden in Gaza: Adham, en Firas, en Serena. Ze werken samen met andere organisaties, partnerorganisaties. Ze hebben voor voedsel gezorgd, hygiënepakketten, ze hebben activiteiten met kinderen gedaan. Sinds 7 oktober hebben ze meer dan een half miljoen mensen geholpen.

Ik heb gewoon ontzag voor hoe ze het doen, omdat ze zelf hun huis zijn kwijtgeraakt. Keer op keer zijn ze ontheemd geraakt. Het is om de paar weken dat ze zeggen: we moeten weer verhuizen, we gaan weer verhuizen. De vorige keer zijn ze uit Rafah verhuisd, en nu zitten ze in tenten. En toch worden ze 's ochtends wakker, zetten ze hun tenten op voor hun gezinnen en zorgen ervoor dat ze voedsel en water hebben als ze kunnen. Daarna gaan ze AFSC-werk doen en verlenen ze zoveel mogelijk humanitaire hulp, zoveel als ze kunnen vinden.

In Egypte staan vrachtwagens met hulpgoederen die wij hebben gekocht, net als alle andere internationale organisaties, vast aan de grens. Israël laat ze niet binnen.

Onze laatste vrachtwagen die via Jordanië binnenkwam, werd aangevallen door kolonisten. Gelukkig bleef het meel op de vrachtwagen intact en konden we het Gaza binnenbrengen.

Maar mijn verblijf was in Ramallah. Het was beangstigend om daar te zijn. Ik kon niet op pad gaan om naar een nabijgelegen dorp te gaan, omdat mijn zoon die daar is en mijn moeder die daar is, zeiden: nee, nee, nee, het is niet veilig vanwege het kolonistengeweld.

Dat was voor mij een heel groot verschil met vroeger, toen we min of meer wisten welke wegen we moesten vermijden, enzovoort, om veilig te blijven. Deze keer was er een sfeer van onzekerheid dat heel grimmig was. Kolonisten plunderen elke dag Palestijnse dorpen en steden.

Eén familielid had een jonge dochter, ze is 22 of 23, en ze hebben haar 's nachts ontvoerd. De Israëliische soldaten kwamen binnen, ontvoerden haar om drie uur 's ochtends en namen haar mee.

Wat mensen zich niet realiseren is dat Israël sinds 7 oktober meer dan 8.000

Palestijnen uit de Westbank heeft vastgehouden. Dat vind ik een verbazingwekkend aantal. De enige reden, naar mijn mening, dat ze zoveel mensen hebben vastgehouden, is dat ze ze als onderhandelingsstroef willen gebruiken. Dat is wat er gebeurde tijdens de laatste uitwisseling.

Ik geloof dat Israël na die overeenkomst, als slechts een tijdelijk staakt-het-vuren, zo'n duizend Palestijnse gevangenen heeft vrijgelaten, maar de volgende dag kunnen ze hen of anderen opnieuw oppakken. Dat is wat er op de Westelijke Jordaanoever gebeurt. Het is heel, heel erg. Mensen voelen zich niet veilig. Invallen door het Israëlische leger en aanvallen door kolonisten zijn de oorzaak van deze situatie. ....

Dan is er nog dat gevoel van wanhoop, en tegelijkertijd zag ik veel creativiteit, en ik blijf praten, ik praat soms graag over de zilveren rand. Een radio-station dat educatief materiaal aan het opzetten was zodat jonge studenten in Gaza kunnen afstemmen en het een en ander kunnen leren, of de lokale universiteit in Ramallah, de Birzeit University, die de studenten in Gaza online lessen aanbiedt zodat ze hun universitaire opleiding kunnen afmaken.

Eén architectuurschool stuurde afbeeldingen van hoe je je eigen tent kunt bouwen naar hun collega's in Gaza, enzovoort. Ik denk dat dit het soort dingen is waar ik graag over praat, omdat het gaat over de veerkracht van de Palestijnse gemeenschap, en dat is wat ik daar zag. ....

Ik denk dat mensen zich niet realiseren, dat we dag in en dag uit in ons leven, de dagelijkse vernedering voelen. Ik herinner me dit als kind, en ook toen ik daar de Quakerschool leidde, en ik zag hoe wreed de bezetting is. En het trauma, het collectieve trauma dat al generaties lang wordt veroorzaakt. We zijn nu omringd zijn door muren en totale straffeloosheid voor iedereen die een dorp aanvalt. Er is geen verantwoordelijkheid. Zelfs een Amerikaans staatsburger, Shi-

reen Abu Akleh, journaliste, was het doelwit en werd vermoord. En tienduizenden zijn nu in Gaza het doelwit en worden gedood, ook kinderen en hulpverleners. Ik vrees voor ons personeel als hulpverleners.

AFSC werkers in Egypte laden een vrachtwagen voor Gaza, maar die wordt niet doorgelaten door Israël